

Sygn. akt II BU 17/09

POSTANOWIENIE

Dnia 23 lutego 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku B. W.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych

z udziałem zainteresowanego [...]

o nieobciążanie składką na ubezpieczenie społeczne ,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 23 lutego 2010 r.,

skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia organu
rentowego od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 2 czerwca 2009 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Zakład Ubezpieczeń Społecznych, wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Apelacyjnego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 2 czerwca 2009 r. Wyrokiem tym, zmieniając wyrok Sądu Okręgowego w T. z dnia 17 grudnia 2008 r., Sąd drugiej instancji ustalił brak zobowiązania B. W., spadkobiercy W. W. z tytułu zaległych składek na ubezpieczenie społeczne za okres od lipca 1999 r. do marca 2000 r., na ubezpieczenie zdrowotne od sierpnia 1999 r. do marca 2000 r. i na Fundusz Pracy i Fundusz Gwarantowanych Świadczeń za okres od sierpnia 1999 r. do marca 2002 r. wraz z należnymi odsetkami. Skarżący, opierając skargę na podstawie naruszenia art. 97, 98, 100, 101, 110 § 1 i art. 118 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia

1997 r. Ordynacja podatkowa „przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie”, wskazał na niezgodność zaskarżonego wyroku z art. 118 § 1, zastosowanego przez Sąd Apelacyjny, mimo że nie odnosi się on do stanu faktycznego sprawy. W szczególności podniósł, że przepis ten, zgodnie z którym nie można wydać decyzji o przeniesieniu odpowiedzialności za zaległe składki, jeżeli minęło 5 lat od końca roku kalendarzowego, w którym powstała, nie ma zastosowania w wypadku obciążenia zaległością spadkobiercy zobowiązanego. Posiłkując się wykładnią systemową, skarżący podniósł, że art. 118, umieszczony w dziale III, rozdziale 15 ustawy, zatytułowanym „Odpowiedzialność podatkowa osób trzecich”, stosuje się tylko do tych podmiotów, tymczasem ubezpieczona została zobowiązana do zapłaty składek jako spadkobierca ubezpieczonego, na podstawie art. 97, zawartego w rozdziale 14 Ordynacji podatkowej. Skarżący ocenił argumenty Sądu przemawiające za równym traktowaniem zobowiązań składkowych dochodzonych od małżonki rozwiedzionej z płatnikiem (art. 110 § 1 Ordynacji) i wdowy jako nieprzekonujące.

Uprawdopodobnienie poniesionej szkody zostało oparte na twierdzeniu o niemożności ściągnięcia od ubezpieczonej zaległych składek w kwocie 7.289,46 zł. Skarżący stwierdził ponadto, że przy tej wartości przedmiotu sporu zmiana lub uchylenie zaskarżonego wyroku w drodze przysługujących skarżącemu środków prawnych nie jest i nie było możliwe.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Mając na względzie, że uprawdopodobnienie wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie niezgodnego z prawem orzeczenia polega na przedstawieniu wyodrębnionego wyводу przekonującego, że szkoda została wyrządzona, oraz określającego czas jej powstania, postać i związek przyczynowy z wydaniem orzeczenia (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2009 r., IV CNP 43/09, z dnia 22 maja 2009 r., IV CNP 32/09, z dnia 24 marca 2009 I BP 1/09 i z dnia 28 października 2008r., I BU 6/08, niepublikowane) należy stwierdzić, że skarżący nie wypełnił wymagania skargi ujętego w art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c. i nie uprawdopodobnił poniesienia szkody przez wydanie zaskarżonego wyroku. Podniesione przez niego okoliczności można rozważać wyłącznie w sferze

zagrożenia powstania szkody. Zgodnie z judykaturą, nie jest to wystarczające do uprawdopodobnienia wyrządzenia szkody spowodowanej przez wydanie orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 sierpnia 2008 r., II BP 68/07, OSNP 2010 nr 1-2, poz. 6).

Ponadto Sąd Najwyższy wziął pod uwagę, że odpowiedzialność dłużników składkowych jest solidarna i stosuje się do niej art. 366 k.c. w związku z art. 91 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Jednolity tekst: Dz.U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60 ze zm.). Skoro więc z mocy trzech decyzji skarżącego organu rentowego z dnia 14 marca 2007 r. do zapłaty zaległych składek zobowiązano troje spadkobierców W. W. – wdowę po nim B. W. i synów J. i W., to organ rentowy może uniknąć szkody przez skierowanie egzekucji do pozostałych dłużników, a w każdym razie do J. W., którego odwołanie od omawianej decyzji zostało oddalone wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 22 kwietnia 2008 r.

W konsekwencji Sąd Najwyższy odrzucił skargę, jak w sentencji (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).